

LBRIS

We know
books

His Sinful Touch

Candace Camp

Copyright © 2018 by Candace Camp

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Mângâierea lui păcătoasă

Candace Camp

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Laura Runcanu

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CAMP, CANDACE

Mângâierea lui păcătoasă / Candace Camp

trad. din limba engleză: Anamaria Halalai. –

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9314-3

I. Halalai, Anamaria (trad.)

821.111

CANDACE CAMP

Mângâierea lui păcătoasă

Traducere din limba engleză

Anamaria Halalai

LITERA

București

El reuși să se răsucească, astfel încât obiectul să nu-i cadă în cap, așa cum intenționase ea, dar urciorul îi tăie o parte a maxilarului când i se izbi de umăr, vărsând apă peste el. Bărbatul se împiedică, prinzându-și piciorul în covorul din cârpe și căzu.

Alergând spre fereastră, simțindu-se mai lucidă decât fusese când se trezise, femeia se cățără pe pervaz. Ghemuită acolo și ținându-se de tocul ferestrei cu o mână, se întinse și își înfășură brațul în jurul țevii de scurgere. Încremeni cu inima în gât, dar zgomotul făcut de el când se ridică în picioare îi dădu impulsul să se miște.

Se balansă, își puse degetul de la picior pe suportul de fier care fixa țeava de scurgere de perete și dădu drumul ferestrei, apucând în grabă țeava cu cealaltă mână. Se agăță tremurând, încercând să găsească cu vârful piciorului un sprijin sub ea. La naiba cu fustele astea! Mai rău se încurcă în ele! Și-ar fi dorit să fi avut timp să se schimbe.

Bărbatul scoase capul pe fereastră și se repezi spre ea, apucându-i panglicile de la rochie. Înjură, ieșind mai mult în afară, dar femeia se smuci cu toată puterea, apoi coborî repede, căci umerii o dureau din cauza încordării.

Brusc, el se prăbuși pe fereastră. Greutatea lui o smulse din strânsoarea disperată cu care se agățase de țeava de scurgere, rupându-i panglicile. Căzu odată cu el, într-un fulger de panică, direct pe acoperișul de dedesubt. Rămase fără suflare și o durere ascuțită îi străpunse capul. Apoi se rostogoli neputincioasă în jos, pe panta acoperișului și căzu în gol încă o dată.

Deodată, o cuprinse întunericul.

Capitolul 1

Alex coborî în grabă treptele și, deși își terminase treburile, era ușor nemulțumit. Nu doar pentru că bănuia că bărbatul de la care tocmai plecase îl alesese să-i proiecteze casa de vară nu atât pentru că era un arhitect talentat, cât pentru ocazia de a se lăuda că fiul ducelui de Broughton îl vizitase în această dimineață. Adevărul era că Alex se simțise ciudat și neliniștit din momentul în care se trezise.

Se uită la ceas și decise să ia o birjă până la biroul lui în loc să meargă pe jos. Con avea să plece într-una din aventurile sale în această după-amiază și voia să fie sigur că îl va prinde. Chiar dacă își mai făcuse și alți prieteni, Con rămăsese, ca întotdeauna, cel mai apropiat confident al lui.

Neliniștea lui nu avea de-a face cu fratele lui geamăn. Ar fi știut imediat dacă Con ar fi avut probleme, așa cum știa că fratele său nu se afla în casă când el se trezise. Nici unul dintre ei nu își putea explica cum de știa ce făcea fratele geamăn – pur și simplu se întâmpla –, dar nici nu se îndoiau niciodată de acuratețea acestui al șaselea simț.

Alex presupuse că iluzia ciudată de alarmă care se instalase în pieptul lui nu era decât un rest din coșmarul său. Nu-și amintea să fi visat, dar o făcuse atât de des în ultima vreme încât să putea să presupună că o pățise din nou. Chestia era că de obicei coșmarul îl trezea, lăsându-l înfrigurat și transpirat, dar nu-l făcea să se simtă în felul acesta în ziua următoare.

Coborî din trăsură în fața clădirii de birouri pe care o dețineau el și Con. Era o structură îngustă din piatră, înaltă de patru etaje și robustă. Poate că Alex și-ar fi dorit un design mai atractiv, însă clădirea se potrivea scopurilor lor. La etajul de jos se afla o librărie, iar la etajul de deasupra erau birourile lui și al lui Con, cele două etaje superioare fiind apartamentul pe care el și Con îl amenajaseră ca locuință pentru burlaci când terminaseră școala.

Chiar dacă, în urmă cu un an, se mutaseră înapoi în casa familiei, nu închiriaseră apartamentul. Când unul, când celălalt înnopta uneori acolo. Con îl folosea mai des, când lucra la un caz sau rămânea până târziu în oraș.

Alex se întâlnește cu angajatul lui Con, Tom Quick, care cobora scările. Tom, cu câțiva ani mai mare decât Alex, fusese luat de pe străzi de fratele lor mai mare, Reed, căruia încercase fără succes să-i fure din buzunar. În loc să-l judece pe băiat, Reed îl îmbrăcase, îl hrănise și îl trimisese la școală. Lui Quick nu îi plăcuse prea mult să învețe, dar de atunci fusese un angajat loial al familiei Moreland. La început făcuse comisioane pentru Reed, apoi devenise pilonul principal al agenției de investigație a surorii lor mai mari, Olivia. Con îl preluase de la Olivia împreună cu firma, cu câțiva ani în urmă.

Bărbatul cel blond zâmbi plin de el, un avertisment clar că ceva se întâmpla. Alex îl privi îngrijorat.

– Con e sus?

– Într-adevăr, răspunse Tom chicotind. E acolo.

– Ce-a făcut? întrebă Alex cu o oarecare presimțire neplăcută.

Poate că, până la urmă, Con fusese cel care îi dăduse acel sentiment.

– O să vezi, spuse celălalt bărbat fără să se sinchisească și trecu în viteză pe lângă el.

Alex urcă scările două câte două și trecu în grabă pe lângă ușa închisă a propriului birou, ajungând la ultima ușă de pe coridor. O plăcuță discretă de alamă pe peretele de lângă ușă anunța că acolo se afla Agenția de Investigații Moreland.

Deschise ușa și se opri brusc la vederea fratelui său, rămânând șocat. De obicei, când îl privea pe Con, era ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă. Părul lui negru era ceva mai lung și mai zburlit și se hotărâse să poarte mustață. Una peste alta însă, avea aceeași față ascuțită, cu aceeași bărbie pătrată și sprâncene negre și drepte, aceiași ochi verzi migdalați, aceeași gură fermă, mereu gata să izbucnească într-un zâmbet. Înălțimea și constituția lor, felul în care stăteau și mergeau, toate erau atât de asemănătoare încât se știa că până și mama lor îi confundase unul cu celălalt de la spate.

Astăzi însă, părul lui Con era pomădat și dat pe spate. Mustața îi fusese ceruită și avea vârfuri lungi și ascuțite, răsucite la capete în bucle absurde. În mod ciudat, pieptul și talia i se îngroșaseră și

era chiar puțin mai înalt. Era îmbrăcat într-un costum cu carouri maro cu galben, care te făceau să amețești. Pe biroul de lângă el se aflau o pălărie melon de culoare maro, asortată, și un baston negru strălucitor, cu un cap de leu drept mâner.

Con râse de expresia uluită a fratelui său și își începu să pozeze.

– Ei, cum ți se pare?

– Parcă ai fi ieșit de la casa de nebuni, asta mi se pare, râse Alex. Ce naiba faci? Credeam că te duci în Cornwall ca să te infiltrezi în acel grup care spune că lumea se va sfârși luna viitoare.

Olivia deschisese o agenție prin care își propunea să investească valul de spirițiști și mediumuri care escrocaseră în ultimul deceniu oameni creduli și îndurerați, miștindu-i că îi pot contacta pe cei dragi în viața de apoi. După ce își cunoscuse soțul în cursul uneia dintre aceste investigații, agenția ei își continuase existența destul de sporadic, Tom Quick fiind cel care făcea cea mai mare parte din muncă. Agenția se orientase către o serie de alte tipuri de investigații, cum ar fi găsirea persoanelor dispărute, descoperirea fraudelor financiare și investigarea antecedentelor posibililor angajați sau soți.

Când Con cumpărase agenția de la cumnata lui, continuase genul de activitate pentru care Quick era cunoscut pe bună dreptate, dar fusese încântat să se întoarcă și la investigarea fenomenelor de pe lumea cealaltă, depășind chiar nivelul Oliviei, care se ocupase de false mediumuri și de ședințele acestora de spiritism, pentru a ajunge la relatări despre fantome și fiare mitice sau, așa cum se întâmpla cu cel mai nou caz al său, la un grup cvasi-religios care proclama sfârșitul lumii.

– Chiar acolo mă duc, îi spuse Con.

– Nu cred că poți să te integrezi foarte bine în costumul ăsta.

– Aha, dar vezi tu... Con mișcă din sprâncene. Am descoperit că, dacă arăți ciudat, este o modalitate excelentă să nu fii recunoscut. Tot ceea ce își vor aminti oamenii vor fi mustața asta ridicolă și costumul oribil. Când voi scăpa de ele, nimeni nu mă va recunoaște.

– Cum ai reușit să arăți atât de masiv?

Alex îl împinse pe fratele său geamăn cu degetul în piept și descoperi că era moale ca o pernă.

– Vestă căpușită, îi spuse Con cu mândrie. Am și flecuri la pantofi. Mi-aș fi dorit să mă fac mai scund, dar asta e puțin dificil.

– Ba bine că nu! Sper că-ți dai seama că arăți exact ca un prost.

– Știu, rânji Con. Fii atent la asta!

Își luă bastonul și, cu o răsucire rapidă a capului, trase mânerul de aur din baston, dezvăluind un cuțit subțire care ieșea din el.

– Un pumnal ascuns!

Ochii lui Alex se luminau. Poate că era ceva mai cumpătat decât Con, dar nu era imun la ispita pumnalelor secrete.

– Șmecherie, nu-i așa?! Con îi înmână arma fratelui său. Și, deși nu ai crede asta, este destul de bun. L-am găsit în pod acum câteva luni.

– La Broughton House?

Alex îl întoarse în mână, examinându-l.

– Da, am fost acolo cu Cei Mici.

Alex știa că se referea la gemenii surorii lor, Kyria. Din moment ce lui Constantine și Alexander li se dăduse porecla de Cei Mari, Allison și Jason erau adesea numiți Cei Mici.

– Jason a fost cel care l-a găsit, continuă Con, dar Allie a descoperit secretul deschiderii lui. E o mică creatură însetată de sânge, ai observat? Mi-a luat al naibii de mult timp să o conving că nu îl poate păstra.

– Ei bine, îl cunoști pe tatăl ei, spuse Alex, ridicând din umeri. Următorul lucru pe care îl va mânui va fi un pistol.

– Un gând care mă sperie.

– Te aștepti să ai probleme acolo unde mergi? Ai nevoie de un pumnal?

– Nu chiar, oftă Con. Sunt relativ sigur că își escrochează credincioșii. E ușor să convingi pe cineva să-și predea toate bunurile lumești când crede că va fi trimis în rai peste câteva luni. Dar nu am văzut nici un semn de abuz fizic. Totuși, îmi place să fiu pregătit.

– Mai ales dacă asta implică un truc inteligent, zâmbi Alex în timp ce îi dădea înapoi cuțitul.

– Desigur. Con puse arma înapoi în locașul ei. Vrei să vii cu mine?

Alex simți un fior de nostalgie. El și Con împărtășiseră multe aventuri. Doar în ultimii câțiva ani, de când Alex studiase la Asociația de arhitectură și apoi intrase stagiar în domeniul său, rămăsese din ce în ce mai mult acasă, ajutându-l doar din când în când pe Con la investigații.

– Nu, spuse el fără tragere de inimă. Mai bine nu. Am de lucru la planurile pentru casa de la țară a lui Blackburn. Și am... Nu știu, am o presimțire că ar trebui să fiu pe aici.

– Ce vrei să spui? Con lăsa deoparte bastonul și își fixă privirea scrutătoare asupra fratelui său geamăn. S-a întâmplat ceva?

– Nu... Poate. Nu știu, făcu Alex o grimasă.

– Ai avut o premoniție?

– Nu chiar. Nu sunt ca Anna, nu văd viitorul. Alex își încrucișă brațele. Nu îi plăcuse niciodată să vorbească despre „harul” lui, așa cum îl vedea Con – sau despre „blestemul” lui, așa cum era mai probabil să îl considere el însuși. De când m-am trezit, nu m-am simțit în apele mele. Sunt neliniștit. Probabil că nu este nimic, doar niște rămășițe dintr-un vis.

– Ai mai avut un coșmar.

Con era singurul căruia Alex îi povestise vreodată despre visele sale rele.

– Cred că da. Chiar nu-mi amintesc. Pur și simplu m-am trezit simțind...

Ridică din umeri. Alex ura să-și dezvăluie chiar și în fața fratelui geamăn frica profundă ce îl invada în aceste vise, senzația paralizantă de neputință. Era o formă de slăbiciune care nu-i plăcea.

– ...ceva asemănător cu felul în care ne simțim fiecare dintre noi când celălalt are probleme. Dar cumva diferit. Sunt sigur că nu are legătură cu tine. Dar nu am avut niciodată acest sentiment despre nici unul dintre ceilalți frați ai noștri.

– Crezi că îți sporesc abilitățile? Că se îmbunătățesc? întrebă Con aproape nerăbdător.

– Sper sincer că nu, replică Alex. Aș înnebuni dacă aș primi semnale de fiecare dată când un Moreland are probleme.

– Adevărat. Numai fetele lui Theo ar fi de ajuns să te țină ocupat zi și noapte.

Alex zâmbi, dar deveni rapid din nou serios.

– Voiam să te întreb dacă te-ai simțit vreodată așa. Dacă ai simțit lucruri despre ceilalți.

– Nu. Con păru ușor melancolic. Mă cunoști – nu am nici o urmă de talent. Adică, în afară de limbajul nostru secret, zise el gânditor. Dacă tu crezi că ceva nu este în regulă, poate ar trebui să-mi amân călătoria.

– Nu. Nu fi absurd. Alex clătina din cap. Sunt sigur că e doar o furtună într-un pahar cu apă.

– Dar aceste vise...

– Dai crezare viselor mele mai mult decât o fac eu.

– Știm cu toții că cei din familia Moreland au vise semnificative... cu excepția mea, desigur. Gândește-te la Reed visând că Anna era în pericol sau la lucrurile pe care Kyria le-a văzut în visele ei.

– Nu am avut niciodată un vis semnificativ în viața mea. Sunt doar coșmaruri. Le am de când aveam treisprezece ani.

– Da, dar acelea s-au oprit cu ani în urmă. Abia recent ai visat din nou că ești închis. Trebuie să existe un motiv.

– Probabil porumbelul pe care l-am mâncat aseară la cină, spuse Alex cu lejeritate.

Con pufni, dar renunță la subiect. Acesta era unul dintre beneficiile de a avea un frate geamăn – unul nu trebuia să se prefacă, iar celălalt știa fără să fie nevoie să întrebe.

– Mai bine o iau din loc, spuse Con, luând bastonul și valiza de pe podea, de lângă birou. Trenul meu pleacă la două și nu vreau să-l pierd.

Cu un zâmbet și o răsucire a melonului, își puse pălăria pe cap și plecă. Alex se așeză cu un zâmbet pe buze pe marginea biroului lui Con, cu picioarele lungi întinse în față, și se gândi la visele lui.

Nu și-l amintea pe cel din seara trecută, însă avusese destule în ultimele săptămâni ca să știe ce se întâmplase în ele. Stătea întotdeauna întins pe un pat îngust, într-o cameră întunecată și îngheșuită, singur și neștiind unde se află și cuprins de o frică rece și paralizantă.

Coșmarurile începuseră după ce el și Con vizitaseră Winterset, casa fratelui lor, Reed, la țară, când ei doi, plimbându-se împreună cu viitoarea soție a lui Reed, Anna, dăduseră peste un fermier care fusese ucis. Atât el, cât și Con fuseseră șocați de imagine, însă Alex vărsase tot ce mâncase la micul dejun. Tot el se întorsese acasă ca să-i ceară ajutorul lui Reed, în timp ce Con stătuse cu Anna lângă cadavru. Nu recunoscuse niciodată față de nimeni, nici măcar față de Con, cât de ușurat fusese să plece de lângă rămășițele însângerate.

În mod ciudat, totuși, coșmarurile care îl tulburaseră în săptămânile de după nu fuseseră despre fermierul mort, ci despre o

situație care avusese loc cu aproape doi ani mai devreme, când Alex fusese răpit și ținut prizonier într-o cameră mică și întunecată.

La vremea aceea fusese speriat, desigur, dar era destul de obișnuit să intre și să iasă din necazuri... deși era mai înfricoșător când Con nu se afla acolo ca să-i împărtășească experiența. Alex își păstrase discernământul și reușise să scape, iar în cele din urmă, Kyria, Rafe și ceilalți îi veniseră în ajutor. Fusese o poveste captivantă de spus și se bucurase de invidia lui Con față de aventura lui, însă apoi, după experiența de la Winterset, începuse să viseze din nou despre asta.

Îi trecuse, desigur. Dar părea să fi marcat începutul abilității sale ciudate. Cei din familia Moreland erau înzestrați cu astfel de excentricități – vise semnificative și conexiuni ciudate cu o lume nevăzută, obiceiul lor de a se îndrăgosti imediat și intens.

Așa că nu fusese o surpriză completă când Alex începuse să fie cuprins de emoții sau să vadă ce se putea întâmpla atunci când apuca un obiect – deși părea foarte nedrept că nu fusese împovărat și Con cu o particularitate asemănătoare. Con, firește, ar fi fost încântat să o aibă.

Alex învățase să-și ascundă abilitatea de toți cei din afara familiei sale și, de asemenea, învățase să o controleze, astfel încât să nu fie copleșit de, să zicem, faptul că asista la o crimă care se întâmplase cu ani în urmă, când se rezema de un perete. Pe măsură ce controlul său asupra abilității crescuse, coșmarurile se diminuaseră și în cele din urmă încetaseră.

Până de curând. Cele pe care le avea acum nu erau exact la fel, pentru că în cele recente era adult, nu flăcău, iar camera în care zăcea în întuneric părea diferită – mai întunecată, mai rece și mai mică. Teamă însă era aceeași. Nu, era și mai rău, căci în ea se împletea acum o groază adâncă în suflet, o groază paralizantă.

Nerăbdător, Alex se ridică de la birou. La ce bun să mai zăbovească aici? De-a lungul anilor își folosise abilitatea ca să-l ajute pe Con cu unele investigații. Acesta era unul dintre motivele pentru care agenția dobândise o reputație impresionantă, în special în găsirea persoanelor dispărute. Dar ajutorul lui era un secret păzit cu grijă. Era destul de dificil să-ți faci o reputație ca arhitect, având în vedere istoricul său aristocratic și reputația excentrică a familiei

sale, fără a adăuga ceva atât de neobișnuit precum colaborarea cu o agenție care se ocupa adesea de chestiuni oculte.

Dar acum, când Con plecase, nu mai avea nici un motiv să fie aici. Ar trebui să meargă la propriul birou și să lucreze la propria afacere, așa cum îi spusese lui Con că era pe cale să facă. Statul aici nu avea să rezolve misterul sentimentelor sale de neliniște sau al viselor lui tulburătoare.

Alex ajunsese la ușa deschisă când i se opri brusc respirația în piept. Era copleșit de anxietate, chiar de teamă, dar știa că nu era a lui; simțea agitația emoțiilor altcuiva. Mai mult, simțea o... prezență. Nu exista o altă modalitate de a o descrie. Senzația era atât de puternică, încât aruncă o privire în jurul biroului gol, de parcă ar fi putut găsi pe cineva în picioare acolo. Desigur, nu era nimeni.

Dacă se dovedea a fi ca bunică lui și începea să vorbească cu fantomele? Încercă să separe această izbucnire bruscă de emoție de ale lui, să analizeze această nouă conștientizare. Era asemănătoare cu „îngemănarea“ pe care o împărtășea cu Con – știa sigur că cineva era în apropiere, înțelegea că persoana respectivă avea probleme. Dar nu mai simțise niciodată așa ceva înainte decât cu Con. Și era sigur că asta nu venea de la geamănul său. Era... diferit.

Ieși pe coridor și privi peste balustradă spre holul etajului de dedesubt. În timp ce privea, ușa se deschise și intră un bărbat scund. Nou-venitul traversă vestibulul și urcă scările. Și, pe măsură ce se mișca, senzația se mișca odată cu el. Acest bărbat – sau poate era doar un băiat, pentru că era destul de scund – era prezența pe care o simțea Alex.

Vizitatorul ajunsese în capul scărilor și porni pe coridor spre el. Bărbatul cel scund era îmbrăcat ciudat – ei bine, nu chiar ciudat, de fapt, căci costumele lui nu avea nimic remarcabil. Purta, în schimb, o șapcă de muncitor și un costum de domn și nimic nu părea să i se potrivească. Pantofii se mișcau agale, părând prea mari pentru corpul lui. Jacheta îi era mare, atârănând pe el, mânecile îi ascundeau mâinile și pantalonii erau suflecați la tiv, dar strânși în jurul gleznelor. Purta șapca trasă în jos aproape până la ochi, ascunzându-i fruntea și umbrindu-i partea de jos a feței.

Ezită când îl văzu pe Alex, apoi înaintă din nou hotărât. Alex îl privi mergând și, pe măsură ce se apropia, întregul sentiment al falsității bărbatului se transformă într-un gând.

– Ești o fată! se scâpă Alex.

Își dădu seama imediat că făcuse un pas greșit, căci vizitatorul său scoase un mic scâncet și făcu un pas înapoi.

– Nu. Nu, stai, te rog nu pleca. Te pot ajuta?

Își scoase șapca care o ascundea, dezvăluind un val de bucle negre care îi cădeau mai jos de urechi. Fără șapcă, îi putea vedea clar bărbia delicată, fața în formă de inimă, ochii mari de un albastru profund. Și rămase uluit.

– Caut Agenția de Investigații Moreland.

– Eu sunt. Adică... eu sunt domnul Moreland. Alex, Alexander Moreland.

Își dădu seama că bolborosea și se forță să se oprească înainte de a începe să explice despre fratele său, despre agenție și despre Olivia, care pusese bazele ei, și despre tot ce îi trecea prin minte. Femeia era frumoasă. Mai mult decât atât, sentimentul lui de conexiune și neliniștea lui erau ambele concentrate pe ea. Cum putea fi atât de legat de o persoană străină, de cineva care nici măcar nu era din propria familie? O, Doamne, doar nu era vreo rudă? Era sigur de un singur lucru – nu o putea lăsa să-i scape printre degete. Așa că își adună rămășițele aplombului și își înclină capul, fluturând brațul către ușa deschisă, într-un gest de curtoazie, în timp ce spunea:

– Te rog, vrei să intri?

Zâmbetul ei era timid, iar obrajii i se înroșiră ușor; ambele lucruri, își dădu el seama, erau fermecătoare. Intră înaintea lui în birou și se așeză pe scaunul aflat în fața biroului lui Con. Alex avu grijă să lase ușa deschisă, nevrând să o alarmeze, și se așeză în spațiile biroului lui Con, de parcă acolo ar fi fost locul lui.

Nu o mințea cu adevărat, își spuse el. *Era* domnul Moreland, chiar dacă nu cel pe care îl căuta ea.

– Acum, te rog să-mi spui cum te pot ajuta, domnișoară...?

– Eu... eu am venit aici pentru că... ei bine, l-am întrebat pe șoferul de la gară unde să merg. A spus că Agenția Moreland este cea mai bună din oraș ca să găsească pe cineva, spuse ea, răsucindu-și șapca în mâini și ignorând întrebarea lui implicită în legătură cu numele ei.

– Cu siguranță, vom face tot posibilul ca să te ajutăm.